

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobkyně: **M. R.**, bytem H., K. č.p. 14, zastoupena JUDr. Miroslavem Mošnou, advokátem se sídlem Kladno, O. Peška 725, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 14.4.2010, č. 47/2010,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ě n í:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 14.4.2010, č. 47/2010 (dále též napadené rozhodnutí), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 24.11.2009, č.j. OSZ-140988-1/V-On-2009, jímž byl žalobkyni od 1.10.2009 přiznán výsluhový příspěvek ve výši 7.084,- Kč, a kterým bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 24.6.2010, č.j. 45Ad 5/2010-12, byla věc postoupena Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému. Toto usnesení nabylo právní moci dne 29.6.2010.

Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že ke dni 30.9.2009 ukončila služební poměr u Policie České republiky. Rozhodnutím ze dne 24.11.2009 jí byl přiznán výsluhový příspěvek. Poukázala na to, že odsloužila celkem 20 let a jeden měsíc a v uvedeném rozhodnutí je jí započítáno pouze 17 let. Uvedla, že se započítanou dobou služebního poměru nesouhlasí, a namítla, že v době, kdy byla zařazena v neplacené záloze (od 6.6.1992 do 18.12.1992 byla na řádné mateřské dovolené a od 19.12.1992 do 27.6.1995 byla na další mateřské dovolené do 3 let věky dcery a o tuto dobu je jí krácen příspěvek za službu i nárok na odchodné) byl účinný zákon č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, kdy ustanovení tohoto zákona v § 155 odkazovalo na použití zákoníku práce, pokud se jednalo o rodičovskou dovolenou. Dle názoru žalobkyně má s odkazem na ustanovení § 9 tehdy účinného zákona č.100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, nárok na započtení rodičovské dovolené, neboť se jednalo o náhradní dobu pro účely důchodového zabezpečení. Opodstatněnost svého nároku dovozuje z prováděcího předpisu k zákonu č. 186/1992 Sb. – výnosu Ministerstva vnitra č. 374/1992 Sb., který v § 87 stanovil, že dobou rozhodnou pro nárok na příspěvek za službu a jeho výši je doba trvání služebního poměru započitatelná podle předpisů o sociálním zabezpečení.

Žalobkyně dále namítla, že prvostupňové i napadené rozhodnutí bylo vydáno podle ustanovení zákona č. 361/2003 Sb., který nabyl účinnosti 1.1.2007. Z uvedeného je zřejmé, že je jí zpětně upřen nárok na plnou výši příspěvku za službu za 20 let trvání služebního poměru, který nabyla podle tehdy platných zákonných ustanovení. Jedná se o nepřipustnou retroaktivitu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně v dané věci vznáší námitku protiústavní retroaktivity rozhodnutí, ale je zřejmé, že se sama dovolává předpisů, které platily v minulosti. Dle těchto předpisů však žalobkyni nebyl zápočet předmětných dob prováděn, neboť k jejich zápočtu nebyl důvod. K zápočtu docházelo podle předchozí právní úpravy výlučně v souvislosti se skončením služebního poměru, což v případě žalobkyně nastalo až dnem 30.9.2009. Poukázal na to, že dle přechodného ustanovení § 224 odst. 1 služebního zákona byl všem příslušníkům, kteří byli k datu účinnosti tohoto zákona (ke dni 1.1.2007) ve služebním poměru, proveden zápočet dob pro účely výsluhových nároků pro futuro. Důvodem pro tento postup byla ta skutečnost, že dosavadní přístup k zápočtu dob trvání služebního poměru byl nejednotný a bylo nezbytné tuto skutečnost napravit, tj. každému příslušníku ke dni účinnosti služebního zákona započítat dobu, která bude rozhodná pro účely výsluhových nároků tak, aby se předešlo případným nesrovnalostem v těchto dobách. K takovému zápočtu dob došlo i v případě žalobkyně, a to pravomocným rozhodnutím ředitele Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 10.4.2007, č. 1484/2007. Toto rozhodnutí je v posuzované věci zásadní, neboť z něho vycházel služební funkcionář při rozhodování o stanovení výše výsluhového příspěvku v návaznosti na skončení služebního poměru žalobkyně a vzniku nároku na výsluhový příspěvek podle služebního zákona. Zápočet dob podle služebního zákona byl ve srovnání s předchozí právní úpravou služebního poměru danou zákonem č. 186/1992 Sb. upraven odlišně. Jednou ze změn v rozsahu zápočtu dob byla změna, která se týkala doby zařazení v neplacené záloze. Ta se do doby rozhodné pro výsluhové nároky nezapočítává. Vzhledem ke konstrukci ustanovení § 224 odst. 2 služebního zákona se nový způsob zápočtu vztahuje na celou dobu, po kterou trval služební poměr podle zvláštních předpisů na území ČR, včetně doby trvání služebních poměrů na území československého státu do 31.12.1992, do nabytí účinnosti služebního zákona. Napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem a z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím ředitele Policie České republiky, Oblastního ředitelství Služby cizinecké a pohraniční policie ve věcech služebního poměru, ze dne 10.4.2007 č. 1484/2007 byl žalobkyni dle ustanovení § 224 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 361/2003 Sb.), proveden ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona (ke dni 1.1.2007) zápočet dob pro účely výsluhových nároků. Tímto rozhodnutím byla žalobkyni pro účely nároku na výsluhový příspěvek započítána doba 14 let a 300 dní. Z obsahu rozhodnutí vyplývá, že do doby rozhodné pro nárok na výsluhový příspěvek nebyla započtena doba od 19.12.1992 do 27.6.1995, po kterou byla žalobkyně zařazena v neplacené záloze. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 16.8.2007.

Dne 31.7.2009 požádala žalobkyně o propuštění ze služebního poměru. Rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Západočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 20.8.2009, č. 5827/2009, byla žalobkyně podle § 42 odst. 1 písm. m) zákona č. 361/2003 propuštěna ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, a to dnem 30.9.2009.

Rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení ve věcech služebního poměru ze dne 24.11.2009, č.j. OSZ-140988-1/V-On-2009, byl žalobkyni ke dni 1.10.2009 přiznán výsluhový příspěvek ve výši 7.084,- Kč měsíčně.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 14.4.2010, č. 47/2010, tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že ke dni 1.10.2009 byl žalobkyni přiznán výsluhový příspěvek ve výši 7.084,- Kč s tím, že jeho výše byla stanovena z doby rozhodné pro nárok na výsluhový příspěvek v rozsahu 17 let a 309 dnů. K odvolacím námitkám, které jsou shodné s námitkami vznesenými v žalobě, odvolací orgán uvedl, že zákoník práce nebyl na rodičovskou dovolenou policisty delegován ustanovením § 155 zákona č. 186/1992 Sb., ale jeho ustanovením § 73 odst. 1. To je však ve vztahu k posuzování dob trvání služebního poměru pro účely výsluhových nároků právně irelevantní, protože zákoník práce tyto doby neupravoval. Právně bezvýznamné jsou také další právní předpisy uváděné žalobkyní. Zákon 100/1988 Sb. o sociálním zabezpečení ani zmiňovaný výnos již nejsou součástí právního řádu ČR. Doby rozhodné pro nárok na výsluhový příspěvek jsou stanoveny v § 224 a § 165 zákona č. 361/2003 Sb. K námitce týkající se protiústavní retroaktivity rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že se žalobkyně dovolává předpisů, které platily v minulosti. Podle nich nikdy nebyl prováděn zápočet předmětných dob, neboť k jejich zápočtu nebyl právní důvod. Její služební poměr totiž v té době neskončil. Zápočet dob jí byl proveden až pravomocným rozhodnutím ředitele Policie České republiky, Oblastního ředitelství Služby cizinecké a pohraniční policie Plzeň, ze dne 10.4.2007 č. 1484/2007, a to podle § 224 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. Z ustanovení § 224 odst. 2 písm. a) citovaného zákona se do doby rozhodné pro výsluhové nároky započtou doby, po které trval služební poměr podle zvláštních předpisů na území ČR, včetně doby trvání služebních poměrů na území československého státu do 31.12.1992, do nabytí účinnosti zákona č. 361/2003 s výjimkou doby zařazení v neplacené zálohy, s výjimkou zařazení v této záloze z důvodu čerpání mateřské nebo rodičovské dovolené poskytnuté příslušníkovi v rozsahu, v němž je příslušnici poskytována mateřská dovolená, a s výjimkou zvolení do funkce v odborné organizaci. Služební funkcionář postupoval

v souladu s právními předpisy, neboť vycházel z pravomocného rozhodnutí ředitele Policie ČR, Oblastního ředitelství Služby cizinecké a pohraniční policie Plzeň, ze dne 10.4.2007 č. 1484/2007.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Podle ustanovení § 224 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. příslušníkům se ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona provede zápočet dob pro účely výsluhových nároků.

Podle odstavce 2 písm. a) uvedeného ustanovení do doby rozhodné pro výsluhové nároky se započtou doby, po které trval služební poměr podle zvláštních předpisů na území České republiky, včetně doby trvání služebních poměrů na území československého státu do 31.12.1992, do nabytí účinnosti tohoto zákona, s výjimkou doby zařazení v neplacené záloze, s výjimkou zařazení v této záloze z důvodu čerpání mateřské dovolené nebo rodičovské dovolené poskytnuté příslušníkovi v rozsahu, v němž je příslušnici poskytována mateřská dovolená, a s výjimkou zvolení do funkce v odborové organizaci.

Žalobkyně v podané žalobě namítala, že nesouhlasí se zápočtem doby rozhodné pro nárok na výsluhový příspěvek. V této souvislosti poukázala na právní úpravu předcházející zákonu č. 361/2003 Sb., která dle jejího názoru umožňovala zápočet rodičovské dovolené, a namítla, že v důsledku změny zákonných podmínek s účinností zákona č. 361/2003 Sb. jí byl zpětně upřen výsluhový nárok na plnou výši příspěvku a došlo tak k nepřípustnému uplatnění retroaktivity práva.

K uvedeným námitkám Městský soud v Praze předesílá, že předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, jímž ministr vnitra zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku ve výši 7.084,- Kč, nikoli rozhodnutí o zápočtu dob rozhodných pro výsluhové nároky do 1.1.2007. O tom, jaké doby mají být žalobkyni pro účely výpočtu výsluhového příspěvku započteny, bylo pravomocně rozhodnuto v jiném řízení rozhodnutím ředitele Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Plzeň, ze dne 10.4.2007, č. 1484/2007, které nebylo napadeno odvoláním. Pravomocným rozhodnutím o zápočtu dob pro výsluhové nároky žalobkyně byly správní orgány v projednávané věci vázány (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č.j. 4Ads 58/2011-72). Lze tedy konstatovat, že ministr vnitra v napadeném rozhodnutí zcela správně odkázal na rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Plzeň, ze dne 10.4.2007, č. 1484/2007, kterým byl při posuzování dob rozhodných pro nárok na výsluhový příspěvek vázán.

Jako důvodnou neshledal soud ani námitku žalobkyně týkající se nepřípustného uplatnění retroaktivity práva. Při jejím posuzování přihlédl soud ke skutečnosti, že v průběhu doby trvání služebního poměru žalobkyně docházelo postupně ke změnám stanovených podmínek, ať již ohledně výše přiznaných výsluhových nároků, tak i ohledně rozhodné doby trvání služebního poměru nezbytné pro vznik výsluhových nároků. Soud však zastává názor, že vždy bylo nutno vycházet z právní úpravy, která platila v době rozhodné, byl-li tedy v posuzovaném případě výsluhový nárok vypočten podle nové právní úpravy, nemohlo být zkoumáno, zda jsou současně splněny podmínky, které upravovala předchozí právní úprava.

Nejednalo se tedy o zpětnou působnost služebního zákona, jak tvrdí žalobkyně, neboť té žádná práva na základě předchozí právní úpravy nevznikla, a nemůže tedy být ani krácena zápočtem provedeným podle § 224 zákona č. 361/2003 Sb.

Ze všech shora uvedených důvodů proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. listopadu 2014

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková